

Nr 789

Av herr **Fridolfsson** i Stockholm **m. fl.**, *angående anstånd med erläggande av skatt.*

(Lika lydande med motion nr 717 i Första kammaren)

Skattskyldig kan, sedan han upprättat sin allmänna självdeklaration sanningenligt så långt han vet, bli upptaxerad av vederbörande taxeringsnämnd av olika skäl. Därest han anför besvär över taxeringsnämndens beslut och därest detta icke går i av honom önskad riktning, har han att fullfölja talan hos prövningsnämnd, kammarrätten och såsom högsta instans regeringsrätten. Detta förfarande brukar taga många år i anspråk. Så fort han påförts upptaxeringen av taxeringsnämnden, blir han pliktig att betala den på hela taxeringen belöpande skatten, oavsett om han överklagat taxeringen eller icke.

En sådan icke beräknad taxering kan medföra en skatt som kan bereda den skattskyldige utomordentligt stora ekonomiska svårigheter.

Då 1966 års riksdag på grund av en motion tog ställning till ifrågavarande problem framhöll bevillningsutskottet följande: »Redan i samband med tillkomsten av de nuvarande anståndsbestämmelserna övervägdes, om man inte borde medge en längre gående rätt till anstånd». Man hänvisade till SOU 1965: 23 som »föreslagit att anstånd med inbetalning av skatt skall kunna meddelas utan hinder av att taxeringsintendenten inte hunnit ta ställning till taxeringsfrågan eller av att han förklarat sig skola helt eller delvis avstycka den skattskyldiges besvär».

Trots det klart uttalade förslaget kom Kungl. Maj:ts förordning att intaga en negativ hållning till förslaget, vilket kommit till uttryck i 49 § 2 mom. uppbördsförordningen: »2) om den skattskyldige anfört besvär över taxering och taxeringsintendenten, helt eller delvis, tillstyrkt besvären eller ansökan om anstånd: till belopp som betingas av taxeringsintendentens yttrande».

Denna lydelse måste ge den skattskyldige känslan av att i praktiken icke kunna få anstånd. Denne vet icke om han genom det slutliga utslaget blir skyldig att betala en merskatt, vars gäldande kan äventyra hans ekonomiska ställning. Det är visserligen sant att han, om han vinner skatteprocessen i högre instans, får tillbaka det av honom för mycket inbetalade skattebeloppet med ränta, men detta förfaringssätt täcker icke hans förluster på grund av den oberättigade höjningen av hans taxering. För det första får han oftast vidkännas i många fall betydande kostnader för att hävda sina rättmätiga

anspråk gentemot beskattningsmyndigheterna. För det andra är köpkraften hos det penningbelopp, som han efter kanske några år får tillbaka, väsentligt minskad. Förlusterna täcks ingalunda av den på skatteåterbetalningen belöpande räntan.

Även för vederbörande taxeringsintendent torde situationen vara förvirrande. Man får givetvis utgå ifrån att taxeringsintendenten handlat med oväld, då han granskat den verkställda taxeringen. Men detta innebär ingalunda att han alltid får rätt i det slutliga utslaget. Man kan väl inte begära annat än att han, medan processförfarandet pågår, måste hålla på att hans bedömning av skattskyldigheten är icke endast riktig utan även den riktiga. I så fall blir det en nästan självklar utväg för honom att avstyrka bifall till ansökan om anstånd, d. v. s. i praktiken att det belopp om vars inbetalning anstånd begäres, kommer att bli slutligt gällande och skall betalas i enlighet med den betalningsplan, som gäller för beloppets påförande. I annat fall skulle han ju ge sken av att han ingalunda är säker på att han, då han granskade taxeringen och påyrkade höjning av densamma, handlat riktigt.

Under återopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av 49 § 2. mom. i uppbördsförordningen den 17 november 1967, att den anståndsbeviljande myndighetens beslut icke enbart blir beroende på taxeringsintendents yttrande.

Stockholm den 28 januari 1969

Filip W. Fridolfsson (m)
i Stockholm

Per Petersson (m)
i Gäddvik

Astrid Kristensson (m)

Robert Dockered (cp)

Arvid Nilsson (fp)
i Lönsboda
